

[Langsted]

lingen, at der skabes en så stabil byggerytme som muligt. Det får man på den anden side ved så få indgreb som muligt. En kontinuerlig udvikling uden tendenser til for mange hop op og ned, som vi har oplevet det så mange gange i de senere år i produktionen i boligsektoren, kan ikke være nogen til gavn. Ingen ud over en socialistisk indstillet menighed har nogen gavn af, at en langsigtet boligpolitik skal gøre det lettere for det offentlige at styre byggeriets omfang. Hvis det er socialisering af ejerboligerne, man ønsker, er det den sikre vej til at hæmme den fremtidige boligproduktion og dermed for lang tid at ødelægge byggefagene, og det er et forhold, flere andre ordførere allerede har været inde på.

Vi må på den anden side tværtimod indstændigt råde regeringen til at leve op til de ønsker, som 90 pct. af befolkningen har, nemlig at eje sin egen bolig, og så lægge en bolig- og byggepolitik til rette efter det forhold. Så først bliver der tale om langsigtet, så først bliver der en form for kapitalspredning, en slags ØD, som jo nogle priser så højt.

En anden form for langsigtet planlægning er det at udarbejde prognoser for den fremtidige boligbenyttelse, og det er et forhold, som der nok findes beregninger om, men i selve redegørelsen, som foregiver at forestille en langsigtet planlægning, er der ikke taget højde for det forhold, at den befolkning, der er boligsøgende om 20 år, faktisk er født i dag, så man med temmelig stor nøjagtighed kan beregne de boligsøgendes antal inden for denne 20 års periode.

Jeg skal herefter gå ind på visse detaljer i redegørelsen, som jeg har opdelt i 6 hovedpunkter. Det første er den finansieringsordning, hvor der nu sigtes mod gennemførelsen af en indeksslåneordning. Det lyder smukt på papiret, men det kræver gennemførelse af en række konsekvensberegninger, for at man kan vide, hvor man egentlig står i den forbindelse, f. eks. af, hvordan et sådant lån havde virket, hvis det var blevet stiftet for 10 år siden. Hvad ville dets værdi have været i dag i dagens pengeværdi, og hvordan ville fremtiden tegne sig for såvel låntager som långiver, også i forhold til, hvordan udviklingen ville have været for et samtidigt indgået lån af traditionel karakter? En sådan beregning bør naturligvis gennemføres for såvel

det almennyttige byggeri som det privatejede byggeris vedkommende, og man kan som hr. Christophersen spørge, hvem der egentlig skal købe disse indeksslån, hvem der tør binde an med dem, når det kommer til stykket.

Ganske vist går vi i CD ind for noget, vi næsten kan kalde ulighedsprincippet, fordi det nu engang er karakteristisk for vort samfund, at det ikke kan bygge på den absolutte lighed, men hvorfor skal ejerboligerne kun for tredjedelen af anskaffelsessummen vedkommende finansieres med de nu så berømmede indeksslån? Er dette ikke på en måde at stille dem dårligere, og er det, som vi allerede har diskuteret det her i dag, lejerboligen, der skal begunstiges fremfor ejerboligen?

Det er sagt mange gange, og det tåler nok også at blive gentaget, at vi i CD kan gå med til at støtte det almennyttige boligbyggeri. Men hvorfra kommer nu det magiske tal 9.000 boliger? Kan de afsættes? Hvor store skal de være? Hvor skal de ligge? Vi har hørt om kommuner, som nu ikke mere vil have almennyttige byggerier, fordi de får for store økonomiske konsekvenser for dem.

Vi vil hellere gå ind for en maksimering af det antal kvadratmeter, der må bygges årligt, for det er udtryk for en mere acceptabel planøkonomi, og der er meget stor forskel på, om man bygger 60 m² store eller 120 m² store lejligheder. Der er endog afsætningsmuligheden til forskel, og så står man igen om nogle år med smerten som i Brøndby Strand og mange andre steder rundt i landet.

Naturligvis kan vi også gå med til, at der opføres almennyttige boliger og kollegier med støtte for unge under uddannelse, men også her mangler vi prognoser for det reelle fremtidige behov.

Det næste punkt er spørgsmålet om sanering eller, som det så smukt hedder nu om dage, boligfornyelse. Vi vil i denne forbindelse allerede nu give tilsagn om at medvirke til gennemførelse af sådanne planer, hvor det drejer sig om bevarelsen af værdifulde ældre huse, som i mange tilfælde kun mangler moderne installationer, måske i forbindelse med en efterisolering eller en brandsikring, for at de i mange år endnu kan være funktionsdygtige som boliger.

Vi vil i denne forbindelse pege på, at der i mange tilfælde kan opnås meget ved sammenlægning af små, gamle lejligheder med det formål at udstykke ejendommen i ejerlejl-